

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **A. U.**, narozen X,
státní občan Kyrgyzské republiky, bytem X
zastoupený JUDr. Petrem Adámkem, advokátem,
sídlem Jeseniova 837/10, Praha 3

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 6. 2021, čj. MV-47454-8/SO-2021

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 11. 8. 2021 domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „**žalovaná**“) ze dne 23. 6. 2021, čj. MV-47454-8/SO-2021 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 25. 1. 2021 čj. OAM-34727-33/ZM-2018 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl dle § 46 odst. 6 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty, neboť avizovaný zaměstnavatel ANIZVOD s. r. o., IČO: 044 61 347, sídlem Podnikatelská 553, Běchovice, Praha 9, uvedený v žádosti, byl shledán nespolehlivým ve smyslu § 178f písm. a) téhož zákona.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

2. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve zrekapitulovala předchozí průběh správního řízení, shrnula závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí, sumarizovala průběh odvolacího řízení a reprodukovala odvolací argumentaci žalobce.
3. Žalovaná pak v návaznosti na rekapitulaci relevantní právní úpravy aplikovatelné pro posuzovanou věc konstatovala, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce podal dne 5. 9. 2018 žádost o vydání zaměstnanecké karty k zaměstnavateli ANIZVOD s. r. o., IČO: 044 61 347, sídlem Podnikatelská 553, Běchovice, Praha 9 (dále též „**Původní zaměstnavatel**“). V průběhu řízení však bylo správním orgánem prvního stupně zjištěno, že Původní zaměstnavatel má dluhy u finančního úřadu a Pražské správy sociálního zabezpečení. Žalovaná dále uvedla, že po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí doložil žalobce novou pracovní smlouvu uzavřenou s novým zaměstnavatelem, čestné prohlášení o nevědomosti o dluhách Původního zaměstnavatele s žádostí o vydání zaměstnanecké karty k novému zaměstnavateli. Žalovaná zdůraznila, že správní orgán prvního stupně následně žalobce vyzval k upřesnění jeho podání, poučil jej o nutnosti o změnu obsahu podání požádat a současně prokázat vážnou újmu hrozící v případě jejího nepovolení. Žalobce však na tuto výzvu podle žalované nereagoval. Správní orgán prvního stupně poté podle žalované opětovně ověřoval bezdlužnost Původního zaměstnavatele, přičemž na základě specifikovaných podkladů dospěl k závěru o tom, že není osobou bezdlužnou. Správní orgán prvního stupně tak podle žalované dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť Původní zaměstnavatel je ve smyslu § 178f písm. a) téhož zákona nespolehlivý.
4. Žalovaná dále poznamenala, že v odvolacím řízení postupovala ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), a (vycházejí z judikatorní praxe Nejvyššího správního soudu) požádala finanční úřad o aktuální sdělení týkající se daňových nedoplatků. Doplnila tak spisový materiál o sdělení finančního úřadu ze dne 22. 4. 2021, ve kterém je uvedeno, že správce u Původního zaměstnavatele eviduje ke dni 6. 4. 2021 nedoplatek na dani z přidané hodnoty, na dani z příjmů právnických osob, příslušenství daní a na pokutách za porušení povinnosti souvisejících s kontrolním hlášením. Žalovaná připomněla, že dne 4. 5. 2021 vyrozuměla žalobce o možnosti seznámit se se spisovým materiálem. Vyrozumění bylo žalobci doručeno dne 13. 5. 2021, žalobce svého práva využil dne 20. 5. 2021 a do protokolu uvedl, že se vyjádří do 30 dnů, avšak do vydání Napadeného rozhodnutí tak neučinil.
5. Žalovaná tak měla za prokázané, že Původní zaměstnavatel žalobce je ve smyslu § 178f písm. a) zákona o pobytu cizinců nespolehlivý, neboť není ve smyslu § 178e téhož zákona osobou bezdlužnou. Uzavřela, že Původní zaměstnavatel tak byl nespolehlivým zaměstnavatelem v době vydání Prvostupňového rozhodnutí a je nadále nespolehlivým zaměstnavatelem i ke dni vydání Napadeného rozhodnutí.

6. Žalovaná konstatovala, že správní orgán prvního stupně vydáním Prvostupňového rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců, rozhodoval na základě dostatečně zjištěného stavu věci a jeho rozhodnutí obsahuje výrok, který splňuje náležitosti uvedené v § 68 odst. 2 a 3 správního řádu, včetně odůvodnění, ze kterého je zřejmé, jaké důvody vedly k zamítnutí žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty, z jakých podkladů správní orgán prvního stupně vycházel a jakými úvahami se při aplikaci zákona o pobytu cizinců řídil. Prvostupňové rozhodnutí bylo podle žalované vydáno v souladu se zákonem a není nepřezkoumatelné ani nezákonné.
7. K námitce nedodržení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaná podotkla, že žalobce měl možnost postupovat podle ustanovení § 80 správního řádu a podat nadřízenému správnímu orgánu návrh na opatření proti nečinnosti. Namítaná skutečnost však podle žalované nemá vliv na zákonnost Prvostupňového rozhodnutí.
8. Sám žalobce nadto zůstal dle žalované nečinný, když přes rok nijak nereagoval na výzvu správního orgánu prvního stupně týkající se upřesnění jeho podání ze dne 14. 3. 2019, ve které byl upozorněn na skutečnost, že pokud hodlá změnit zaměstnavatele, musí požádat o změnu obsahu žádosti, přičemž současně musí prokázat vážnou újmu, která mu v případě nevyhovění jeho žádosti hrozí. Správní orgán prvního stupně neporušil podle žalované § 37 odst. 1 správního řádu; vzhledem k tomu, že si nebyl zcela jistý obsahem podání žalobce, vyzval jej k jeho upřesnění, přičemž jej současně poučil o tom, jak má dále postupovat. Žalobce podle žalované v souladu s § 36 odst. 1 správního řádu doložil v řízení novou pracovní smlouvu včetně jeho vyjádření, nicméně nijak nereagoval na výzvu správního orgánu prvního stupně k upřesnění jeho podání. Skutečnost, že správní orgán prvního stupně postupoval dále v řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty k Původnímu zaměstnavateli, jde tak podle žalované k tíži samotnému žalobci, který zůstal nečinný.
9. Žalovaná v této souvislosti odkazovala na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2017, čj. 11 A 236/2017 - 44 a v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 Azs 12/2015 - 38 s tím, že řízení zahajované na návrh, resp. žádost, je ovládáno zásadou dispoziční, jejíž podstatou je svěřením iniciativy účastníkům řízení, kteří mají povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a tyto podložit relevantními důkazy, pokud chtějí být v řízení úspěšní. Na účastnících řízení proto podle žalované je, aby správním orgánům poskytli veškeré informace, které považují za důležité.
10. Žalovaná neshledala důvodnými námitky poukazující na porušení zásad uvedených v § 2 odst. 4 a § 6 odst. 1 a 2 správního řádu. Rovněž vyložila důvody, pro které nebylo v dané věci vyhověno návrhu žalobce na provedení účastnického výsledku.
11. Žalovaná konečně uzavřela, že v případě zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců není povinností správních orgánů posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. K tomuto závěru odkazovala na rozhodovací praxi správních soudů.

III. Žaloba

12. Žalobce v podané žalobě v rámci rekapitulace skutkového stavu předeslal, že na území České republiky pobýval na základě víza k pobytu nad 90 dnů, přičemž dne 5. 9. 2018, tedy před ukončením doby platnosti tohoto pobytového titulu, podal u správního orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

prvního stupně žádost o vydání zaměstnanecké karty (dále též „Žádost“). Společně se Žádostí přitom doložil mimo jiné pracovní smlouvu, kterou uzavřel s Původním zaměstnavatelem na pracovní pozici pomocní dělníci ve výrobě, výpis z integrovaného portálu Ministerstva práce a sociálních věcí o zveřejněných volných pracovních místech s tím, že toto volné pracovní místo bylo uvedeno pod číslem 14956100783. Podotknul, že při uzavírání pracovní smlouvy nebyl Původním zaměstnavatelem informován o daňových nedoplatcích.

13. Žalobce dále v rámci shrnutí průběhu řízení uvedl, že se dne 13. 2. 2019 na základě výzvy správního orgánu prvního stupně seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž teprve tehdy pochopil, že Původní zaměstnavatel jej nebude moci zaměstnávat, neboť je nespolehlivým zaměstnavatelem. Přitom uvedl, že jej správní orgán prvního stupně nepoučil, jak má dále postupovat, aby tuto překážku odstranil.
14. Žalobce dále konstatoval, že na základě zjištěných skutečností si našel jiné volné pracovní místo, obsaditelné cizincem u fyzické podnikající osoby, paní Ing. O. F., IČO: X, sídlo X, zapsané v obchodním rejstříku Městského soudu v Praze oddíl A, vložka X (dále též „Nový zaměstnavatel“), kdy volné pracovní místo bylo zveřejněno na integrovaném portálu Ministerstva práce a sociálních věcí pod číslem volného pracovního místa 15381920792. S Novým zaměstnavatelem jako agenturou práce přitom uzavřel pracovní smlouvu k výkonu práce k jinému uživateli. K Žádosti pak doložil novou pracovní smlouvu uzavřenou s Novým zaměstnavatelem a čestné prohlášení psané vlastní rukou (vlastnoručně sepsané čestné prohlášení považoval za dostatečné, aby správní orgán prvního stupně nadále posuzoval jeho Žádost jako žádost o zaměstnaneckou kartu vydanou pro Nového zaměstnavatele), kde se vyjádřil ke skutečnosti, že neměl žádné poznatky k Původnímu zaměstnavateli ohledně jeho dluhu vůči finančnímu úřadu.
15. Žalobce dodal, že se dne 20. 5. 2019 a 26. 5. 2020 (poté, co doložil novou pracovní smlouvu) k výzvě seznámil s podklady pro rozhodnutí, přičemž při posledním seznámení z dokumentu vyhotoveného správním orgánem prvního stupně vyrozuměl, že při rozhodování se bude vycházet i z pracovní smlouvy uzavřené s Novým zaměstnavatelem. Na základě toho byl přesvědčen, že Žádost bude posuzována jako žádost o udělení zaměstnanecké karty k výkonu práce u Nového zaměstnavatele a tedy se k věci více nevyjadřoval a nedoplňoval. Z Prvostupňového rozhodnutí pak zjistil, že se správní orgán prvního stupně vůbec nezabýval tím, že doložil pracovní smlouvu k Novému zaměstnavateli, ani neprověřil, zda má tento v Centrální evidenci volných pracovních míst zveřejněno volné pracovní místo, které může obsadit cizincem, a ani nezjišťoval spolehlivost zaměstnavatele. Nezabýval se dle žalobce ani otázkou, že žalobce nemohl vědět o nespolehlivosti Původního zaměstnavatele, a nikterak neřešil, že důvody zamítnutí Žádosti byly mimo jeho možnosti řešení.
16. Žalobce shrnul námitky uplatněné v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí a namítl, že žalovaná v Napadeném rozhodnutí obsáhle rozebírá důvody, proč správní orgán prvního stupně rozhodl tak, jak rozhodl, přičemž její argumentace se také zabývá pouze nespolehlivostí Původního zaměstnavatele. Pouze v jediném odstavci Napadeného rozhodnutí žalovaná podle žalobce uvádí, že žalobce byl upozorněn správním orgánem prvního stupně na skutečnost, že pokud hodlá změnit zaměstnavatele, musí požádat o změnu obsahu žádosti, přičemž současně musí prokázat vážnou újmu, která mu v případě nevyhovění žádosti hrozí. K tomu žalobce namítl, že si není vědom, že by byl takto správním orgánem prvního stupně poučen. Dodal, že „pokud mně správní orgán poučil v

tomto směru, tak poučení bylo nesrozumitelné, že jsem žádné další úkony neučinil“. Pro případ, že soud bude považovat za prokázané, že byl poučen, požadoval žalobce vyložit, co je míněno vážnou újmu a jakým způsobem ji měl prokázat. Byl přesvědčen, že doložení dokladů ohledně zaměstnání u Nového zaměstnavatele nelze vyložit jinak, než jako žádost o změnu obsahu žádosti, jež byla zcela jednoznačná a určitá. Měl také za to, že v případech zaměstnaneckých karet je prokazování vážné újmy při neudělení zaměstnanecké karty nespravedlivé. Konstatoval, že žadatel o zaměstnaneckou kartu nemůže mít žádné znalosti o spolehlivosti svého budoucího zaměstnavatele a jeho spolehlivost nemůže nikterak ovlivnit. Přitom neudělení zaměstnanecké karty, a to ne jeho vinou, mu v každém případě způsobí újmu, jež spočívá v tom, že vložil značné finanční prostředky za účelem získání příslušných povolení a dokladů, které mu umožňují žádost o zaměstnaneckou kartu podat. Doplnil, že žadatel zásadním způsobem mění svůj dosavadní způsob života a musí překonat řadu bariér, aby uspěl pro něj v novém státě v prostředí, které je pro něj cizí. Toto činí nejenom ze svých ekonomických potřeb, ale také ve prospěch státu, kde chce pracovat a popřípadě se usadit. K tomu by měl podle žalobce přihlížet správní orgán a žádost posuzovat i z těchto obecných hledisek.

17. Žalobce nad rámec uvedeného doplnil, že má vysokoškolské vzdělání, které získal ve své vlasti v Kyrgyzstánu a toto vysokoškolské vzdělání je nostrifikováno, tedy uznáno v České republice Vysokou školou ekonomickou v Praze, jako vysokoškolské vzdělání rovnocenné bakalářskému studijnímu programu.
18. Žalobce připustil, že v řízení o žádosti o udělení zaměstnanecké karty není správní orgán povinen zabývat se osobními poměry žadatele, přesto měl za to, že měl přihlídnout k tomu, že se v České republice nacházel legálně od roku 2017 z důvodu studia. Žalobce doplnil, že se v České republice seznámil s přítelkyní, žije s ní ve společně pronajatém bytě a vede společnou domácnost, přičemž v budoucnu hodlají uzavřít manželství. Dodal, že přítelkyně je občankou Ukrajiny a má trvalý pobyt v České republice, nadto chce požádat o české státní občanství. Do budoucna by spolu rádi žili v České republice, protože jejich společné soužití jak z národnostních, tak náboženských důvodů není možné ani v Ukrajině ani v Kyrgyzstánu. Další skutečnosti týkající se jeho soukromého života pak uvedl v rámci odůvodnění žádosti o přiznání odkladného účinku podané žalobě.

IV. Vyjádření žalované

19. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 17. 9. 2021 odkázala na závěry vyslovené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, na nichž setrvala.
20. K námitce, že žalobce nebyl správním orgánem prvního stupně upozorněn na to, že v případě, že hodlá změnit zaměstnavatele, musí požádat o změnu obsahu žádosti, resp. pokud byl poučen, tak toto poučení bylo nesrozumitelné, žalovaná uvedla, že žalobce správním orgánem prvního stupně poučen byl, a to ve výzvě k odstranění vad žádosti ze dne 14. 3. 2019, která mu byla řádně doručena dne 1. 4. 2019. Poučení správního orgánu prvního stupně považovala žalovaná za dostatečné a konstatovala, že pokud nebyl žalobci obsah výzvy srozumitelný, měl možnost si k ochraně svých práv zvolit zmocněného zástupce. Skutečnost, že tak neučinil, jde plně k jeho tíži.
21. Žalovaná zopakovala, že žalobce zůstal nečinný, když přes rok nijak nereagoval na předmětnou výzvu správního orgánu prvního stupně týkající se upřesnění jeho podání, jeho nečinnost rovněž nelze podle ní přičítat k tíži správnímu orgánu prvního stupně.

22. K důvodu pro zamítnutí žádosti z důvodu nespolehlivého zaměstnavatele, kdy žalobce uvedl, že žadatel o zaměstnaneckou kartu nemůže mít žádné znalosti o spolehlivosti svého zaměstnavatele a jeho spolehlivost nemůže nikterak ovlivnit, žalovaná odkázala na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, čj. 4 Azs 229/2017 - 34. Rovněž poukázala na to, že znalost právních předpisů je zcela na vůli účastníka řízení, která se neznalostí právních předpisů vystavuje riziku porušení či nedodržení pravidel z nich plynoucích. V této souvislosti odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2018, čj. 11 A 206/2017 - 34.
23. K otázce posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná především odkázala na stranu 6 a 7 Napadeného rozhodnutí, kde dle svého přesvědčení dostatečně zdůvodnila, proč se touto otázkou nezabývala. Současně konstatovala, že žalobce tvrdí a specifikuje nepřiměřenost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů až v podané žalobě; po celou dobu správního řízení však netvrdil žádné skutečnosti, které by svědčily o nepřiměřenosti zamítavého rozhodnutí o jeho Žádosti.
24. Žalovaná byla přesvědčena, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí Žádosti, že napadená rozhodnutí byla vydána na základě dostatečně zjištěného stavu věci, byla dostatečně a řádně odůvodněna a jsou v souladu s platnými právními předpisy, přičemž ani z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení.

V. Jednání

25. Při jednání konaném dne 22. 11. 2021 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a dříve uplatněné argumentaci. Zástupce žalobce zopakoval, že žalobce měl být ze strany správního orgánu prvního stupně řádně a náležitě poučen, aby pochopil, jaké úkony má dále v řízení učinit, přičemž postup za správních orgánů označil za „tvrdý“. Žalovaná kromě jiného poukázala na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, čj. 2 Azs 354/2019 - 27). Soud neprováděl při jednání dokazování, neboť účastníci žádné důkazní návrhy nevznegli.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
27. Soud předem vlastního posouzení konstatuje, že správním orgánem rozhodujícím o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty je Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Byť žalobce označil za žalovaného rovněž správní orgán prvního stupně, v řízení o žalobě je žalovaný určen zákonem dle § 69 s. ř. s. jako správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Jelikož se nejedná o vadu, která by bránila projednání podané žaloby či vyžadovala zvláštní odstranění, soud toliko v návaznosti na žalobní tvrzení upravil označení žalované, kterým je v nyní posuzované věci toliko Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

28. Soud připomíná, že usnesením ze dne 1. 9. 2021, čj. 18 A 72/2021 - 21, nevyhověl návrhu žalobce a nepřiznal podané žalobě odkladný účinek.
29. V posuzované věci správní orgán prvního stupně Prvostupňovým rozhodnutím zamítl s odkazem na § 46 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců Žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty, neboť avizovaný zaměstnavatel uvedený v Žádosti byl shledán nespolehlivým ve smyslu § 178f písm. a) téhož zákona. Mezi účastníky je předmětem sporu, zda správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, pokud na daném skutkovém půdorysu zamítl Žádost s poukazem na nespolehlivost Původního zaměstnavatele, ač žalobce v průběhu řízení doplnil do spisu podklady dokládající uzavření pracovní smlouvy s Novým zaměstnavatelem.
30. Soud rozřadil námitky uplatněné v žalobě do dvou žalobních bodů.
31. Námitkami soustředěnými soudem pod **prvním žalobním bodem** žalobce v reakci na závěry žalované namítal, že si není vědom, že byl správním orgánem prvního stupně v průběhu řízení poučen o tom, že pokud hodlá změnit zaměstnavatele, musí požádat o změnu obsahu žádosti, přičemž současně musí prokázat vážnou újmu, která mu v případě nevyhovění žádosti hrozí. *In eventum* namítal, že takové případné poučení bylo natolik nesrozumitelné, že žádné další úkony neučinil, a pro takový případ požadoval vyložit, co je míněno vážnou újmou a jakým způsobem ji měl prokázat. Žalobce měl za to, že doložení dokladů ohledně zaměstnání u Nového zaměstnavatele nelze vyložit jinak, než jako žádost o změnu obsahu Žádosti, jež byla zcela jednoznačná a určitá. Prokazování vážné újmy při neudělení zaměstnanecké karty považoval za nespravedlivé.
32. Soud připomíná, že podle § 46 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že „pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, je-li zaměstnavatel cizince podle § 178f nespolehlivý“.
33. Z § 178f písm. a) téhož zákona se podává, že „za nespolehlivého zaměstnavatele se pro účely tohoto zákona považuje zaměstnavatel, který není bezdlužnou osobou podle § 178e“.
34. Podle § 178e odst. 1 zákona o pobytu cizinců platilo, že „za bezdlužnou se pro účely tohoto zákona považuje osoba, která nemá evidován nedoplatek, s výjimkou nedoplatku, u kterého je povoleno posečkání jeho úhrady nebo rozložení jeho úhrady na splátky,
- a) u orgánů Finanční správy České republiky,
 - b) u orgánů Celní správy České republiky,
 - c) na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a na penále a
 - d) na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na penále“.
35. Soud dále upozorňuje na to, že podle § 41 odst. 8 správního řádu „požádat o povolení změny obsahu podání účastník může pouze do vydání rozhodnutí (§ 71). Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli hrozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4. Ustanovení odstavců 2 až 4, 6 a 7 platí obdobně“.
36. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobce podal dne 5. 9. 2018 Žádost o vydání zaměstnanecké karty k Původnímu zaměstnavateli na pracovní pozici pomocní dělníci ve

výrobě. K žádosti doložil mj. pracovní smlouvu uzavřenou na dobu od 1. 1. 2018 do 31. 10. 2020 s Původním zaměstnavatelem dne 27. 8. 2018

37. Správní orgán prvního stupně v průběhu řízení z vyjádření Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 16. 11. 2018, zařazeného do spisu pod čj. OAM-34727-9/ZM-2018, a ze sdělení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 1 ze dne 20. 11. 2018, zařazeného do spisu pod čj. OAM-34727-13/ZM-2018, ověřil, že ve vztahu k Původnímu zaměstnavateli evidují tyto orgány nedoplatky na povinných platbách.
38. Ze spisu dále vyplývá, že žalobce se dne 13. 2. 2019 seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž do protokolu čj. OAM-34727-16/ZM-2018 uvedl, že se k podkladům pro rozhodnutí nechce vyjádřit.
39. Dne 20. 2. 2019 předložil žalobce správnímu orgánu prvního stupně pracovní smlouvu uzavřenou dne 18. 2. 2019 s Novým zaměstnavatelem na dobu neurčitou s datem nástupu do práce stanoveným na den 20. 2. 2019. Kromě dalších listin přitom žalobce přiložil rovněž čestné prohlášení ze dne 19. 2. 2019, v němž uvedl, že nevěděl o dluzích Původního zaměstnavatele. Rovněž konstatoval, že v registru volných pracovních míst našel pozici obsluhy pojízdných zařízení u Nového zaměstnavatele coby agentury práce a požádal o „*kladné posouzení...žádosti o zaměstnaneckou kartu na pozici: obsluha pojízdných zařízení ve firmě OFFICE DEPOT s.r.o.*“.
40. Správní orgán prvního stupně výzvou ze dne 14. 3. 2019, čj. OAM-34727-18/ZM-2018 žalobce vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy upřesnil obsah jeho podání ze dne 20. 2. 2019 tak, aby bylo zřejmé, co jím sleduje, tedy zejména aby uvedl, zda tímto podáním usiluje o povolení změny obsahu jeho Žádosti ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu. S poukazem na rozhodná ustanovení právních předpisů uvedl, že z podání žalobce ze dne 20. 2. 2019 není patrné, co jím navrhuje a čeho se domáhá. Vysvětlil, že dne 5. 9. 2018 žalobce požádal o vydání zaměstnanecké karty na volné pracovní místo pomocní dělníci ve výrobě u Původního zaměstnavatele, přičemž nyní správnímu orgánu předkládá pracovní smlouvu uzavřenou na jiné pracovní místo u Nového zaměstnavatele. Konstatoval, že z podání není patrné, zda hodlá žalobce být zaměstnán vedle původně doložené pracovní pozice také na další pracovní pozici, nebo pouze na pracovní pozici u Nového zaměstnavatele, případně zda předmětným podáním sleduje žalobce něco jiného. Současně popsal, že dochází-li v tomto typu řízení v jeho průběhu ke změně pracovního místa, jde o změnu obsahu žádosti, která ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu podléhá předchozímu souhlasu správního orgánu. Žalobce upozornil, že změna obsahu podání je možná pouze v případě, kdy by žalobci hrozila vážná újma, přičemž skutečnosti, které by ji představovaly, je třeba ve stanovené lhůtě uvést a prokázat nebo alespoň důkazy k jejich prokázání označit. Správní orgán prvního stupně žalobce konečně poučil, že pokud žalobce výzvě ve stanovené lhůtě nevyhoví, nebude správní orgán k jeho podání přihlížet.
41. Žalobce se dne 20. 5. 2019 znovu seznámil s podklady pro rozhodnutí, přičemž do protokolu čj. OAM-34727-21/ZM-2018, uvedl, že se k nim vyjádří písemně do 30 dnů. Přestože posléze dne 20. 6. 2019 požádal o prodloužení stanovené lhůty, žádné další vyjádření správnímu orgánu nepředložil.
42. Ze správního spisu dále vyplývá, že správní orgán prvního stupně opětovně prověřoval spolehlivost Původního zaměstnavatele, resp. existenci nedoplatků na povinných platbách,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

kteřá byla potvrzena přípisy finančního úřadu ze dne 12. 5. 2020 (evidován pod čj. OAM-34727-24/ZM-2018) a ze dne 23. 10. 2019 (evidován pod čj. OAM-34727-28/ZM-2018).

43. Dne 18. 11. 2019 se žalobce znovu seznámil se všemi podklady pro rozhodnutí, přičemž do protokolu čj. OAM-34727-31/ZM-2018, uvedl, že se k nim vyjádří písemně do 30 dnů. Žádné vyjádření však správnímu orgánu nepředložil (omezil se toliko na návrh na provedení důkazu „svědeckou výpovědí“, patrně účastnického výslechu ze dne 18. 12. 2020, s nímž se správní orgán prvního stupně vypořádal v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí).
44. Správní soudy v minulosti opakovaně potvrdily, že žádost o změnu obsahu podání (zde žádosti o zaměstnaneckou kartu) dle § 41 odst. 8 správního řádu je zajisté podáním návrhovým, se kterým je spjata nejenom povinnost tvrzení, ale i důkazní, tedy nejenom tvrdit určité skutečnosti, ale je i prokázat či alespoň k prokázání těchto navrhnout provedení důkazních prostředků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, čj. 1 Azs 7/2020 - 39). Ustáleně judikují, že žadatel o povolení změny obsahu podání musí tvrdit a prokázat, že mu hrozí vážná újma. Na správním orgánu pak je, aby při posouzení žádosti o změnu obsahu podání zhodnotil, zda účastníkem řízení tvrzené a prokázané skutečnosti spadají do rozsahu neurčitěho právního pojmu „hrozba vážné újmy“, a zda je tedy možno žádosti vyhovět (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2020, čj. 1 Azs 403/2019 - 28, či ze dne 16. 7. 2020, čj. 2 Azs 354/2019 - 27).
45. Správní soudy akcentují, že hovoří-li se v § 41 odst. 8 správního řádu o „hrozící závažné újmě“, jde o neurčitý právní pojem, jenž je třeba v souvislosti s existujícím skutkovým stavem vyložit (interpretovat). Při výkladu tohoto pojmu bude bezesporu hrát svou roli systematika ustanovení pravidla chování (právní normy), ve kterém se neurčitý právní pojem nachází, jakož i účel tohoto pravidla chování. Neodmyslitelnou roli pak, jak je výše uvedeno, též mají skutkové okolnosti případu, vývoj procesní situace, ale především půdorys hmotného práva, na němž se odehrává správní řízení, jehož obsah má být modifikován. Přitom vycházejí z toho, že ustanovení § 41 správního řádu se vztahuje na případy navrácení věci v předešlý stav, tedy prominutí zmeškání úkonu pro závažnou překážku (velmi závažný zdravotní stav, těžkou osobní či rodinnou situaci apod.), která nastala bez zavinění žadatele. Jde tak o možnost učinit určitý úkon i po uplynutí lhůty – pokračovat v řízení a mít možnost dobrat se pozitivního (chtěného) výsledku, přičemž změna obsahu podání dle odstavce 8 výše uvedeného ustanovení správního řádu bude zpravidla sledovat taktéž potenciální možnost uspět se svou žádostí, podáním či jiným úkonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, čj. 1 Azs 7/2020 - 39).
46. Kasační soud v minulosti dovodil, že možný důvod nasvědčující vážné újmě ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu může v obecné rovině představovat i finanční újma (zbytečně vynaložené náklady, nedosažení očekávaného příjmu v ČR a další náklady spojené s podáním nové žádosti), jež může cizinci vzniknout v důsledku prodlení správních orgánů a jejich procesního postupu. I pro takový případ stojí jeho rozhodovací praxe obecně na závěru, že břemeno důkazní leží na cizinci, který by měl uvést výši takové újmy a s ní spojené následky do jeho ať již osobní,

majetkové či rodinné situace (srov. výše připomínaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, čj. 1 Azs 7/2020 - 39).

47. V některých specifických případech přitom soudy akceptovaly vůči cizinci mírnější přístup k posuzování splnění jeho procesní povinnosti důkazní, když např. v rozsudku ze dne 3. 12. 2020, čj. 1 Azs 389/2020 - 36, kasační soud připustil, že o objektivní důvod pro změnu obsahu žádosti představující důvod hrozící vážné újmy podle § 41 odst. 8 správního řádu by se na půdorysu řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty mohlo jednat např. v případě nefunkčního nastavení systému podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu ve spojení s průtahy na straně správních orgánů, přičemž v uvedeném rozhodnutí aproboval výjimku z povinnosti prokazovat objektivní okolnosti nasvědčující hrozící vážné újmě ve vztahu k fungování systému Visapoint (učinil tak z důvodu, že správní orgány rozhodující o žádosti si jich musely být vědomy, což ostatně ani nerozporovaly). Jak se však podává např. z rozsudku kasačního soudu ze dne 16. 7. 2020, čj. 2 Azs 354/2019 - 27, jde o případy specifické a v nich formulovaná východiska nelze přenášet na případy skutkově odlišné.
48. Případem skutkově podobným nyní posuzované věci se Nejvyšší správní soud zabýval ve shora připomínaném rozsudku ze dne 16. 7. 2020, čj. 2 Azs 354/2019 - 27, v němž neshledal nepřiměřeně formalistickým, pokud cizinci bylo poskytnuto náležité poučení a prostor, aby své podání v řízení (cizinec v tehdejší případě rovněž v dalším průběhu řízení bez dalšího předložil novou pracovní smlouvu uzavřenou s jiným zaměstnavatelem) vysvětlil a splnil veškeré potřebné náležitosti pro vyhovění jeho žádosti o změnu zaměstnavatele. Pro nyní posuzovanou věc jsou přitom plně přenositelné závěry, dle nichž byl cizinec povinen v takové situaci v reakci na výzvu správního orgánu se zřetelem k § 41 odst. 8 správního řádu tvrdit a prokazovat konkrétní okolnosti svědčící o naplnění podmínky hrozící vážné újmy.
49. I v nyní řešeném případě správní orgán prvního stupně správně reflektoval, že s ohledem na povahu požadovaného pobytového oprávnění (zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána), nelze po podání žádosti o zaměstnaneckou kartu či prodloužení její platnosti bez dalšího libovolně měnit zaměstnavatele a pracovní pozici, ohledně níž byla žádost podána. Změna zaměstnavatele či pracovní pozice podléhá režimu podle § 41 odst. 8 správního řádu a pro povolení změny žádosti je nutno vyhovět zákonným podmínkám stanoveným v tomto ustanovení.
50. Soud především nemohl žalobci přisvědčit v tom, že by v průběhu prvostupňového řízení nebyl ze strany správního orgánu prvního stupně poučen o tom, že je v kontextu § 41 odst. 8 správního řádu povinen tvrdit a prokazovat skutečnosti svědčící pro závěr o hrozící vážné újmě. Soud neměl na základě prostudovaného obsahu správního spisu, jak byl rekapitulován výše, pochybnosti o tom, že žalobce byl skutečně ze strany správního orgánu prvního stupně v tomto směru dostatečně poučen výzvou ze dne 14. 3. 2019.
51. V reakci na *in eventum* uplatněné námitky, jimiž žalobce zpochybňoval srozumitelnost poučení, kterého se mu mělo případně v průběhu řízení dostat, Městský soud v Praze zdůrazňuje, že správní orgán prvního stupně v předmětné výzvě zcela srozumitelně vysvětlil, že má-li žalobce v úmyslu změnit obsah své žádosti o zaměstnaneckou kartu tak, že jeho zaměstnavatelem je namísto Původního zaměstnavatele Nový zaměstnavatel, podléhá taková změna rozhodnutí správního orgánu, který na základě tvrzení žalobce posoudí, zda v případě nepovolení změny žádosti hrozí vážná újma. Správní orgán prvního stupně ve vydané výzvě jednoznačně formuloval, že žalobce je povinen tvrdit a doložit, v čem spočívá hrozba vážné újmy, pokud by změna obsahu žádosti nebyla povolena. Žalobci

tak poskytl náležité poučení a prostor, aby své podání v řízení vysvětlil a splnil veškeré potřebné náležitosti pro vyhovění jeho žádosti o změnu zaměstnavatele.

52. Správnímu orgánu prvního stupně je třeba vytknout, že za dané skutkové situace poté, co žalobce na vydanou výzvu procesně nereagoval, nepovažoval (i při nedostatku vysvětlení procesního záměru žalobce) podání žalobce ze dne 20. 2. 2019 za žádost o povolení změny obsahu žádosti. Žalobci je v tomto směru nutno dle stanoviska soudu přisvědčit, že obsah jeho podání svědčí, zvláště pak s přihlédnutím ke shora citovanému obsahu přiloženého čestného prohlášení, o tom, že úmyslem žalobce bylo v průběhu řízení o podané Žádosti skutečně změnit její obsah tak, že žalobce bude v řízení nově usilovat o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici u Nového zaměstnavatele. Soud má za to, že z žalobcova projevu vůle lze, a to i bez reakce na výzvu ze dne 14. 3. 2019, dovodit vyjevení záměru změnit v kontextu probíhajícího řízení o Žádosti osobu zaměstnavatele. Správnímu orgánu prvního stupně sice nelze zcela vytýkat, že na daném skutkovém půdorysu vyzval žalobce nejen k tomu, aby tvrdil a prokazoval konkrétní skutečnosti zakládající hrozící vážnou újmu (v tomto směru jeho výzva v souladu s dříve uvedeným se zřetelem k výše popsaným judikatorním východiskům zcela obстоjí), ale i k tomu, aby potvrdil, zda podáním ze dne 20. 2. 2019 žádal o povolení změny obsahu Žádosti (žalobce předložil v průběhu řízení jinou pracovní smlouvu uzavřenou na dobu překrývající se dobou, na kterou byl uzavřen dříve doložený pracovní poměr, aniž by formálně podal žádost dle § 41 odst. 8 správního řádu, popř. jinou formou explicitně vyjevil záměr požádat o změnu obsahu podané Žádosti). Na druhé straně však platí, že při absenci reakce na vydanou výzvu měl správní orgán prvního stupně posoudit podání žalobce ze dne 20. 2. 2019 podle jeho obsahu a považovat je tedy (podobně jako tomu učinily správní orgány ve věci posuzované kasačním soudem pod sp. zn. 2 Azs 354/2019) i se zřetelem k obsahu přiloženého čestného prohlášení za žádost ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu v materiálním smyslu, o níž měl také rozhodnout v souladu se zákonem usnesením. Pro úplnost přitom soud dodává, že poznámka správního orgánu prvního stupně naznačující možný záměr žalobce být zaměstnán u obou zaměstnavatelů se se zřetelem k obsahu předložených pracovních smluv mýjí nejen s principy, na nichž stojí pracovněprávní regulace, ale i s okolnostmi, za nichž žalobce podání ze dne 20. 2. 2019 učinil (zjevně pod vlivem obavy ze zamítnutí žádosti z důvodu nespolehlivosti Původního zaměstnavatele).
53. Pokud tedy správní orgán prvního stupně uvedeným způsobem nepostupoval, zatížil jím vedené řízení procesní vadou. Soud však jedním dechem dodává a zdůrazňuje, že na daném skutkovém půdorysu nepochyboval o tom, že tato procesní vada neměla vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí.
54. Pokud totiž žalobce v reakci na vydanou výzvu ze dne 14. 3. 2019 vzdor náležitému poučení neuvedl (natož aby je prokazoval) žádné konkrétní skutečnosti svědčící o hrozící vážné újmě ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu, je zjevné, že by takové žádosti nemohl správní orgán prvního stupně vyhovět, a byl by tak nucen rozhodovat o původně podané Žádosti, tj. o žádosti o vydání zaměstnanecké karty na pozici u Původního zaměstnavatele (mohl by tak přitom teoreticky učinit, jak ostatně v jiných případech aplikace § 41 správního řádu správní orgány postupují, i v témže rozhodnutí). Se zřetelem k tomu, že u tohoto zaměstnavatele nebyla dána podmínka spolehlivosti dle § 178f ve spojení s § 178e zákona o pobytu cizinců, je zjevné, že by meritorním výsledkem takového řízení nemohlo být nic jiného, než zamítnutí Žádosti. Z tohoto důvodu tedy dílčí procesní pochybení správního orgánu prvního stupně spočívající v tom, že i při nedostatku reakce žalobce na

vydanou výzvu neposoudil podání žalobce ze dne 20. 2. 2019 podle jeho obsahu a nepovažoval je za žádost ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu a nerozhodl o ní usnesením, nebylo s to vyústit v nezákonnost Napadeného rozhodnutí.

55. Lze tedy shrnout, že správní orgán prvního stupně řádně vyzval žalobce k označení a prokázání objektivních okolností nasvědčujících existenci důvodů hrozící vážné újmy. Žalobce však na uvedenou výzvu ve stanovené lhůtě ani v dalším průběhu řízení nereagoval a takové objektivní okolnosti neoznačil, natož aby specifikoval důkazní prostředky k jejich prokázání. Přestože měl správní orgán za situace, kdy žalobce na vydanou výzvu nereagoval, podání žalobce ze dne 20. 2.

2019 i tak podle jeho skutečného obsahu vyložit jako žádost o povolení změny obsahu Žádosti, kterou měl s ohledem na neunesení břemene tvrzení a důkazu usnesením zamítnout, jeho procesní pochybení nebylo způsobilé zatížit meritorní rozhodnutí vadou, pro kterou by nemohlo v soudním přezkumu obstát.

56. Bylo procesní povinností žalobce, aby ve světle odkazované rozhodovací praxe soudů tvrdil a prokazoval konkrétní okolnosti nasvědčující naplnění podmínky hrozící vážné újmy. Žalobce přitom podobně jako ve věci řešené rozsudkem kasačního soudu ze dne 16. 7. 2020, čj. 2 Azs 354/2019 - 27, netvrdil ani nenamítal, že by se v posuzované věci jednalo o specifický případ, kdy by hrozící vážná újma vyplývala ze samotné podstaty řízení o žádosti či technického provedení systému podávání žádostí. Ani v žalobě žalobce v tomto směru své opomenutí neodstranil, když toliko (a to ještě výhradně ve vztahu k negativnímu meritornímu rozhodnutí) obecně dodal, že spočívá ve „vložení značných finančních prostředků“, „zásadní změně dosavadního způsobu života“, či „překonání řady bariér“. Jak přitom bylo uvedeno výše, ač by finanční újma mohla obecně představovat důvod nasvědčující vážné újmě ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu, i v tomto případě leží břemeno tvrzení a důkazní na cizinci, který by měl uvést výši takové újmy a s ní spojené následky do jeho ať již osobní, majetkové či rodinné situace (srov. výše připomínaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, čj. 1 Azs 7/2020 - 39). Není přitom zřejmé, v jakém ohledu má být prokazování vážné újmy při neudělení zaměstnanecké karty nespravedlivé. I toto řízení o udělení pobytového oprávnění je řízením o žádosti, v němž je obecně akcentován význam aktivní účasti žadatele a jeho role z pohledu vedení řízení a zjišťování skutkového stavu v rozsahu dle § 3 správního řádu; rozložení procesních povinností vyplývajících z podání žádosti o povolení změny obsahu žádosti, jak byly popsány výše, nelze považovat na daném skutkovém, půdorysu za „nespravedlivé“.
57. Pokud pak žalobce namítal, že žadatel o zaměstnaneckou kartu nemůže mít žádné znalosti o spolehlivosti svého budoucího zaměstnavatele a jeho spolehlivost nemůže nikterak ovlivnit, mívá se jeho námitky s podstatou závěrů správních orgánů, které žalobci v tomto ohledu ničeho nevytýkaly. Objektivní naplnění jedné ze zákonných podmínek, tedy podmínky spolehlivosti, bránilo v posuzovaném případě vyhovění Žádosti; to, zda si byl žalobce takových okolností vědom, nebyla pro rozhodování významnou. Žalobce přitom existenci nedoplatků Původního zaměstnavatele na povinných platbách ani nezpochybňoval a nečinil spornou.
58. Z popsáných důvodů tak soud neshledal námitky soustředěné pod prvním žalobním bodem opodstatněnými.

59. Důvodnými pak neshledal ani zbývající námitky, které soud soustředil pod **druhý žalobní bod**. Žalobce v tomto směru v podané žalobě připustil, že v řízení o žádosti o udělení zaměstnanecké karty není správní orgán povinen zabývat se osobními poměry žadatele, přesto měl za to, že měl správní orgán přihlédnout k tomu, že se žalobce v České republice nacházel legálně od roku 2017 z důvodu studia. Žalobce doplnil, že se v České republice seznámil s přítelkyní, žije s ní ve společně pronajatém bytě a vede společnou domácnost, přičemž v budoucnu hodlají uzavřít manželství. Dodal, že přítelkyně je občankou Ukrajiny a má trvalý pobyt v České republice, nadto chce požádat o české státní občanství. Do budoucna by spolu rádi žili v České republice, protože jejich společné soužití jak z národnostních, tak náboženských důvodů není možné ani v Ukrajině ani v Kyrgyzstánu. Další skutečnosti týkající se jeho soukromého života pak uvedl v rámci odůvodnění žádosti o přiznání odkladného účinku podané žalobě.
60. Soud nemohl správním orgánům vytýkat, že by se snad dostatečně nezabývaly tím, zdali zamítnutím žádosti o vydání zaměstnanecké karty nemohlo za dané skutkové situace dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života z pohledu § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud podotýká, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak ostatně žalobce sám připouští (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016 - 30, a ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015 - 27). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců předpokládá. Zákon o pobytu cizinců v § 174a odst. 1 obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti. V případě rozhodnutí vydaného dle § 46 odst. 6 písm. d) však zákon o pobytu cizinců správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života neukládá.
61. Soud dále připomíná, že kasační soud již v celé řadě svých rozhodnutí výslovně potvrdil, že správní orgány nejsou ani v případech, v nichž nedochází k aplikaci § 174a zákona o pobytu cizinců, zbaveny povinnosti respektovat čl. 8 Úmluvy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, čj. 6 Azs 348/2017 - 26, či ze dne 21. 3. 2019, čj. 5 Azs 88/2018 - 32). Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 422/2017 - 29, bod 12, či ze dne 24. 7. 2018, čj. 5 Azs 102/2017 - 35). Pokud tedy cizinec v průběhu správního řízení namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
62. K potenciální aktivaci čl. 8 Úmluvy tedy nedochází automaticky a z úřední povinnosti, ale je na cizinci, aby v řízení vznesl konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 262/2019 - 31, bod 15, či ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019 - 39, bod 19). Je třeba nadto konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu výjimečných okolností, a pokud konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není nemyslitelná.

63. Žalobce však ve správním řízení žádné konkrétní okolnosti nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí o zastavení řízení do jeho soukromého a rodinného života nenamítal; ničeho v tomto směru netvrdil ani v podaném odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí. Správní orgány tudíž nebyly povinny se k této otázce jakkoliv vyjadřovat.
64. Již jen nad rámec posouzení žalobní námitky brojící proti nedostatečnému postupu správních orgánů, pak soud dodává, že ani v rámci své žaloby (a žádosti o odkladný účinek) žalobce nevnesl taková tvrzení, jež by nasvědčovala tomu, že by důsledky rozhodnutí správních orgánů mohly vyústit v nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Jak soud uvedl v usnesení o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku podané žalobě, žalobce v zásadě uvádí jediný argument, a to dopad na jeho partnerský život s přítelkyní, se kterou dle svých tvrzení sdílí pronajatý byt, která pochází z Ukrajiny a jejíž rodina má již na území České republiky vytvořené vazby. Žalobce nespecifikuje délku jejich vztahu, ale dle informací poskytnutých žalobcem může trvat cca 3 roky, přičemž žalobci je nyní 26 let a jeho přítelkyni 23 roků. Jsou tedy oba stále poměrně mladí, na začátku své ekonomické soběstačnosti. Nemají žádné děti, jejichž zájem by soud musel reflektovat a chránit, resp. to žalobce nijak netvrdí. Žalobce nespecifikuje ani žádné jiné osoby, které by byly odkázány na jeho příjem, pomoc, resp. vyživovací povinnost. I u samotné přítelkyně uvádí, že pracuje jako osoba samostatně výdělečně činná, tudíž zřejmě je schopná se uživit. Pokud jde o budoucnost jejich vztahu, žalobce toliko lakonicky konstatuje, že „[v] případě uzavření manželství, jsme rozhodnutí žít na území České republiky.“. Z toho dle soudu není ani patrné, nakolik je jejich partnerský vztah vážný a kdy by případně k uzavření manželství nebo dokonce založení rodiny mělo dojít. Žalobce nad rámec soužití s jeho přítelkyní neuvádí žádnou jinou provazbu na území České republiky, která by měla být zasažena ztrátou jeho oprávnění k pobytu. Žalobce konečně nepoukazuje ani na jiné možné relevantní okolnosti, jako je např. zhoršený zdravotní stav, ať již svůj či své partnerky, ani existenci takových okolností neprokazuje. Soud přitom pro úplnost podotýká, že neposuzuje v této věci dopady napadeného rozhodnutí na přítelkyni žalobce, její pobytové oprávnění není zpochybněno.
65. Městský soud v Praze připouští, že zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty může negativně zasáhnout do soukromého a rodinného života žalobce. Soud nicméně za uvedené situace neshledal, že by byly v případě žalobce zjevně dány specifické okolnosti, pro něž by právní následky rozhodnutí správních orgánů zakládaly porušení čl. 8 Úmluvy. V rámci správního řízení a ve svém důsledku ani v podané žalobě žalobce nepředložil dostatečně konkrétní důvody pro závěr o nepřiměřeném zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
66. Námitky žalobce uvedené pod druhým žalobním bodem tak soud rovněž shledal jako neopodstatněné.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

67. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
68. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejich běžných činností

nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

v Praze dne 22. listopadu 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu